VLOGA ZBDS PRI KNJIŽNIČARSKI ZAKONODAJI

Breda Bizjak
Lesarska šola, Maribor

Kontaktni naslov:
breda.bizjak2@guest.arnes.si

Izvleček
V prispevku želimo opozoriti na pomembno vlogo knjižnic in knjižničarjev v informacijski družbi. Glede na prenizek status knjižničarske stroke je ena od možnosti povečanja njenega ugleda tudi knjižničarska zakonodaja. Zelo pomembno pa je tudi, da je z zakonodajo urejeno ustrezno financiranje knjižnic. Strokovna vprašanja so stvar knjižničarskih združenj, vsaj v knjižničarsko razvitih državah je tako, v knjižničarsko nerazvitih državah pa se zakonodaja ukvarja tudi s takšnimi zadevami.

Ključne besede
informacijska družba, status, knjižničarska zakonodaja, združenje

Abstract
The paper highlights the importance of the role libraries and librarians play in contemporary information society. Since the status of librarianship is underrated, the library legislation can provide ways of improving the image of libraries. Moreover, it is crucial for the legislation to ensure public funding of libraries. Professional issues should be dealt with by library associations, which is the case in the countries with highly developed library services. In the countries, however, where library culture is at a low level, the legislation also deals with this segment

Keywords
information society, status, libraries-governing legislation, association

UVOD

Ker ni dvoma, kako pomembne so knjižnic v posameznikovem in družbenem življenju, verjetno tudi ni dvoma, da bi jih pri delovanju morala podpirati država. Kulturna politika bi morala z nacionalnim programom omogočati tak razvoj in delovanje knjižnic, da bi le-te lahko kakovostno delale.

Profesionalna in etična načela delovanja knjižnic so odvisna od stopnje razvoja družbe, v kateri delujejo, zgodovine oziroma tradicije njenega delovanja in institucionaliziranja njenega obnašanja. Stroki v določeni državi pa vedno koristi spoznanje, kako delujejo knjižnice v drugi državi. Zato so številni bibliotekarji in raziskovalci knjižničarstva že od najzgodnejših časov preučevali, vrednotili in pisali o knjižničarstvu ter za svoje potrebe prirejali knjižničarsko prakso, ki so jo opazili v knjižnicah drugih dežel.

Kaj pokaže primerjava naše ureditve knjižničarstva z ureditvijo v drugih državah?

KNJIŽNICE IN INFORMACIJSKA DRUŽBA

V času nenehno naraščajočih zahtev po informacijah in njihovi dostopnosti morajo knjižnice držati korak z razvojem informacijske tehnologije in napredkom komunikacij, saj bodo le na ta način lahko omogočale storitve, ki jih današnja družba potrebuje in tudi pričakuje. Ker torej igrajo knjižnice v informacijski družbi pomembno vlogo, si ne morejo privoščiti izoliranosti, četudi se lahko zgodi, da jih razvoj tudi obide. Krepi se tudi spoznanje o vlogi knjižnic pri novih izobraževalnih procesih – z internetom povezati šole in knjižnice številnih držav. Pridružujem se mnenju Južniča (2001), da je to velika priložnost za knjižničarje, da se oblikujejo kot informacijski strokovnjaki, specialisti. Knjižničar je tu mišljen kot tisti informacijski strokovnjak, ki usposablja uporabnike za iskanje vseh vrst informacijskih virov. Gre torej za informacijsko opismenjevanje uporabnikov, ki se od klasičnega izobraževanja razlikuje po tem, da slednje poudarja le učenje oziroma seznanjanje z dejavnostjo knjižnic. So pa pojem

informacijska pismenost poskušali definirati mnogi strokovnjaki in je opredelitev samega pojma tudi zato veliko. Najbolj splošno opredelitev je podal Južnič (2001, 6): "Informacijska pismenost je sposobnost uspešnega delovanja v informacijski družbi." Ta opredelitev zaobsega tako poznavanje tehnologije in informacijskih virov, sposobnost konceptualizacije informacijskih potreb, evalvacijo informacij in informacijskih virov, interakcijo z informacijskimi profesionalci in koristno rabo informacije pri reševanju problemov, odločanju in raziskovanju.

Pojem informacijska družba predstavlja danes popolnoma običajno besedo, pogosto uporabljeno tako v stroki kot tudi v vsakdanjem življenju. Informacijska družba je del nove kulture – novih načinov skupnega življenja in dela, ki tehnološko temeljijo na integraciji komunikacijskih in informacijskih tehnologij kot infrastrukture za vse tiste aplikacije, ki prispevajo k izboljšanju kakovosti življenja. Informacijska družba je po svojem bistvu globalna družba, to pa pomeni, da se razvija proti univerzalnemu svetovnemu trgu, ki zagotavlja enake možnosti dostopa do (v našem primeru) informacij. Razvoj informacijske družbe zahteva novo miselnost, upravljanje in ekonomiko knjižnic.

Knjižnice srednje in vzhodne Evrope se pri ustvarjanju narodnih in globalnih infrastruktur soočajo s političnimi in tehničnimi problemi. Zakoni, ki so v prejšnjem političnem sistemu veljali za knjižnice, so jim oteževali medsebojno delovanje. Zdi se, da je politika vlade v prvi vrsti vzpodbujala knjižnice k ustvarjanju sistema. Države srednje in vzhodne Evrope nimajo zgodovine odprtega dostopa do informacijskih virov, ki ga je omogočila računalniška in komunikacijska tehnologija globalne informacijske infrastrukture. Omenjene države so doživele veliko mero avtomatizacije šele v devetdesetih letih, ko sta računalništvo in komunikacijska tehnologija postajali vse bolj razširjeni. Medtem pa so knjižnice v državah zahodne Evrope v obdobju skoraj tridesetih let avtomatizacije doživele različne generacije informacijske tehnologije.

VPLIV ZAKONODAJE NA STATUS KNJIŽNIČARSTVA

Knjižničarstvo je sicer samo ena od družbenih dejavnosti, pogosto, kot večkrat upravičeno ugotavljamo, tudi preveč zapostavljena. Tukaj lahko postavimo ključno vprašanje: Kako blizu je državi Sloveniji bibliotekarska stroka in ali od nje lahko pričakuje podporo? Svetlik (1999) ugotavlja, da je profesionalizacija določenega poklica odvisna od področja, na katerem se pojavi, od potreb, ki jih posameznikom lahko zadovoljuje, in od virov, s katerimi upravlja. Profesionalizacija je torej pogojena z mestom, ki ga posamezni poklic zavzema v družbeni delitvi dela. Po napisanem bi lahko sklepali na pritrdilen odgovor. Vendar Južnič (2001) opozarja na premajhno povezanost bibliotekarske stroke z državo in na odsotnost njene podpore, kar je tudi eden izmed vzrokov za neustrezni vpliv na status stroke. Navaja tri dejavnike, ki igrajo pomembno vlogo pri izboljšanju statusa: vloga poklicnih društev in združenj, vloga izobraževalnih ustanov, vloga vodstev knjižnic in drugih ustanov, kjer se zaposlujejo knjižničarji. In prav strokovna združenja so izredno pomembna tam, kjer knjižničarstvo nima orodja, s katerim bi se pogajalo z državo in se lahko opira le na zakon. Iz tega bi lahko sklepali, da enoten zakon o knjižničarstvu potrebujemo le v knjižničarsko manj razvitih državah. Področje knjižničarstva bi namreč lahko zakonsko uredili z več zakoni: zakon o knjižničnem sistemu, zakon o nacionalni knjižnici, zakon o odgovornosti lokalnih skupnosti za zagotavljanje knjižničnih storitev svojemu prebivalstvu, drugi zakoni (o obveznem izvodu, varovanju nacionalne kulturne dediščine, šolstvu in visokem šolstvu, akademiji znanosti ...) (Ambrožič, 1995, 3).

Iz tega izhaja, da Slovenija zakon o knjižničarstvu potrebuje in da to velja za vse nekdanje socialistične države. Zakonodaja v Sloveniji ureja celotno področje knjižničarstva: financiranje knjižnic, varovanje oziroma zaščita knjižničnega gradiva, navaja mrežo knjižnic in razne tipe knjižnic. Predvsem je zelo pomembno, da je z zakonom urejeno financiranje knjižnic. Kako pa to deluje v praksi?

KNJIŽNICE IN ZAKONODAJA V EVROPSKIH DRŽAVAH

Pivec in Šercar (1998) sta prepričana, da je možnih več enakovrednih izhodišč glede ureditve knjižnic. Odveč bi si bilo prizadevati, da bi jih vse navedli ali da bi jih razvrstili po pomembnosti. Odvisno je pač od izhodišč, ki si jih posameznik izbere. Soočenje različnih pogledov o položaju in ureditvi knjižnic pa lahko pripomore k bolj celoviti sliki o knjižničarstvu v današnjem svetu. Knjižnična zakonodaja sicer predstavlja najbolj splošno podlago za delovanje knjižnic. Marsikje se zdi ta podlaga do te mere samoumevna, da zakonov o knjižnicah sploh ne sprejemajo, ampak se raje osredotočajo *na razvojne programe in projekte.* Avtorja ne verjameta, da je to vselej prava pot, ampak mislita, da je treba poizkusiti, ali lahko zakonska ureditev pripomore k takšnemu strukturiranju družbenega okolja knjižnic, ki bo vzpodbujalo in omogočalo njihovo soočenje z glavnim izzivom časa, to je integriranje knjižnic v nacionalno in globalno informacijsko infrastrukturo. Slednje se nanaša na Slovenijo, ki takega razvojnega programa knjižničarstva nima, države z jasno vizijo o razvoju knjižničarstva pa tovrstnih pravnih dokumentov pravzaprav ne potrebujejo. Žaucer (1994) pravilno ugotavlja, da je knjižničarska zakonodaja obratno sorazmerna z razvitostjo knjižničarstva, saj v deželah, kjer imajo velik posluh za knjižničarstvo in tradicijo, knjižničarskih zakonov ne potrebujejo.

V državah pa, kjer imajo izkušnje s socialističnim sistemom, menijo drugače. To bi lahko pomenilo, da čutijo potrebo po formalno-pravnih korekturah glede na položaj knjižnic v totalitarnih komunističnih režimih. To seveda ni sporno, toda problem se pojavi, ko je treba na sedanje rešitve pogledati s stališča prihodnjega razvoja knjižnic. Takrat postane zelo pomembno, ali se je v posamezni državi informacijska prihodnost že začela ali pa je še zgolj na papirju. Ne bi smeli spregledati Gardnerjevega opozorila (Melot, 1996), da je v praksi težko zaobjeti vse knjižnice v en del zakonodaje, ker je to lahko samo ovira. Pa vendar se nekatere države trudijo, da bi storile prav to.

Bistveno za uspešno delovanje knjižnic je mreža knjižnic in, kot že omenjeno, *dober* sistem financiranja.

SLOVENIJA IN NJEN ZAKON

V Sloveniji je do nedavnega področje knjižničarstva urejal Zakon o knjižničarstvu sprejet še v samoupravnih časih oziroma leta 1982 (Uradni list SRS, št. 27). Od tedaj se je v knjižničarstvu marsikaj spremenilo; od družbenega upravljanja in poslovanja knjižnic, drugačne narave dela zaradi novih tehnologij do povečanega obsega knjižničnega gradiva, ki danes zajema tudi elektronske medije. To je posledica razvoja informacijske in komunikacijske tehnologije ob spremljajočih družbenih, ekonomskih, socialnih in sociooloških spremembah. Velik vpliv na knjižnice sta imeli tudi tranzicija in globalizacija informacijskega prostora, ko se je preoblikoval sam pojem in definicija knjižnice in knjižničarja pa tudi vloga knjižničarja in knjižničnih storitev. Kljub spremembam je cilj ostal vedno isti: maksimalna zadovoljitev uporabnikovih želja.

Zaradi vseh navedenih sprememb ter s tem povezane nove vloge knjižnic in knjižničarjev so začeli pripravljati nov zakon o knjižničarstvu v začetku devetdesetih let. Leta 1991 se je v Sloveniji spremenil politični sistem in pogledi, kakšen naj bi bil novi zakon, so bili zelo različni, zato je bilo pripravljanje novega zakona o knjižničarstvu povezano z velikimi težavami predvsem zaradi različnih – pogosto nasprotujočih si – stališč v pripravljalnih komisijah in v javnosti. To se je odrazilo v prvem poskusu priprave novega zakona o knjižnični dejavnosti v letih 1991 in 1992, ki ni bil zaključen. Tudi nova komisija za pripravo zakona o knjižničarstvu, ki je začela delo v novembru 1993, je le z velikimi težavami zaradi različnih interesov posameznih članov pripravila osnutek predloga zakona, ki je bil dan v javno razpravo v juliju 1994. Leta 1995 je bil poskus, da bi sprejeli nov zakon o knjižničarstvu, neuspešen. Zato se je leta 1999 začel zakon o knjižničarstvu pisati znova. Predlog prej navedenega zakona je bil prvič poslan v Državni zbor Republike Slovenije aprila 2000. Druga obravnava je bila marca 2001. Na tretji obravnavi so zakon o knjižničarstvu sprejeli, in sicer 24. oktobra 2001.

Po skoraj petih letih od sprejetja zakona pa že lahko ocenimo, ali je zakon dober ali slab.

Preohlapen zakon?

Zakon največ pozornosti posveča splošnim knjižnicam. Kot je zapisala Novljanova (2001), je splošna knjižnica lahko merilo, koliko se vsem ponujajo enake možnosti, ker mora biti dostopna v vsakem starostnem obdobju. S tem ko so splošne knjižnice sestavni del knjižničarskega zakona, je okrepljena njihova vloga v knjižničnem sistemu in zagotovljena dostopnost informacij. Šolske, visokošolske in specialne knjižnice pa niso samostojne ustanove.

Vendar pa se postavlja vprašanje, ali zakon ustrezno ureja področja knjižničarstva. Klemenčičeva (2002) ugotavlja, da se zdi knjižničarstvo, ki ima sicer dobro razvito mrežo splošnih in specialnih knjižnic, zavidanja vredno le nepoučenim, saj se knjižničarska stroka ubada s finančnimi, kadrovskimi in prostorskimi težavami, ki jim ni videti konca: financiranje knjižnic je država krepko preložila na bremena lokalnih skupnosti. Ustanoviteljice splošnih knjižnic so namreč občine in kot takšne so dolžne finančno pokrivati vse redne stroške splošnih knjižnic, država pa vsem prispeva del sredstev za nakup knjižničnega gradiva in za zagotavljanje informacijske infrastrukture.

Šolske knjižnice financira ministrstvo za šolstvo in znanost. Vendar pa so finančna sredstva za nakup knjižničnega gradiva, kot je ugotovila Suščeva (1999), močno odvisna od knjižničarjeve komunikacije z ravnateljem.

Nacionalno knjižnico v celoti financira država, saj je tudi njena ustanoviteljica. Je pa za nacionalno knjižnico zakonodaja izredno pomembna. Predvsem naj bi zakonodaja uredila razmerje z državo in avtoriteto glede na druge knjižnice v državi in avtonomijo (Lor, 1998).

Zveza bibliotekarskih društev Slovenije

Glede na sprejeti statut iz leta 1997 je Zveza bibliotekarskih društev Slovenije (v nadaljevanju ZBDS) prostovoljna, samostojna in nepridobitna strokovna zveza društev, ki povezuje bibliotekarska in sorodna društva v republiki Sloveniji in tujini. Le-ta z njeno pomočjo rešujejo strokovna vprašanja, spremljajo bibliotekarsko znanost, strokovno dvigajo knjižničarsko dejavnost, sodelujejo pri razvoju knjižnične mreže in knjižničnega informacijskega sistema, medsebojno povezujejo člane ter sodelujejo pri izobraževanju strokovnega kadra (Statut ..., 1998, 155).

Formalno gledano so pristojnosti ZBDS dokaj omejene, saj deluje v funkciji članic in nima (in ne more imeti) statusa, ki bi bil primerljiv s pomembnejšimi knjižničarskimi združenji v svetu. ZBDS ne more imeti svojega individualnega članstva, niti različnih vrst članov, kot jih imajo združenja drugje.

Organizacijska struktura ZBDS se z novim statutom ni bistveno spremenila in je ohranila rešitve nekdanjega samoupravnega sporazuma, preoblikovane v skladu z novo zakonodajo s področja društev. Še vedno naletimo na pojma delegati in skupščina.

Cilj združenja bi moral biti zaposlitev vsaj enega profesionalca.

Pinterič (1998) je pred sprejetjem zakona o knjižničarstvu postavil vprašanje, ali bodo pristojni organi sprejeli zakonodajo za področje knjižničarstva sami ali pa bodo k aktivnemu sodelovanju povabili tudi naše priznane strokovnjake, ustanove in ZBDS. Ali je bilo glede na status knjižničarstva v Sloveniji in minimalizirano vlogo ZBDS kaj takega sploh možno pričakovati?

Glede na to, da je bil 30. maja 2006 sprejet Zakon o društvih, bi lahko ZBDS uskladil svoj statut s tem zakonom. Ta zakon opredeljuje in določa temelje za ustanavljanje in delovanje društev in njihovih zvez. Prednost tega zakona je, da društvom omogoča, da so samostojna in si sama določajo namen in cilje, dejavnost in način delovanja. Pri tem 9. člen Zakona o društvih določa, katera so tista bistvena vprašanja, ki jih društvo mora opredeliti v temeljnem aktu, društvo pa lahko v temeljnem aktu uredi tudi druga vprašanja, ki so pomembna za njegovo delovanje.

Pomemben se nam zdi tudi 11. člen Zakona o društvih, ki omogoča včlanitev tako fizičnim kot pravnim osebam, kar pa je tako že vsakodnevna praksa skoraj v vseh sodobnih zahodnoevropskih državah.

V uradnih določbah omenjenega zakona najdemo poleg določila, da društvo za svoje obveznosti odgovarja z vsem svojim premoženjem, tudi določilo, da solidarno odgovarjajo s svojim premoženjem tudi odgovorne osebe društva, če so v svojo korist ali v korist tretjega zmanjšale premoženje društva, pri tem pa so vedele, da društvo ne bo moglo poravnati svojih obveznosti.

Zakon prinaša (3. člen) tudi splošno prepoved ustanavljanja društva z namenom razvijanja dejavnosti, ki so prepovedane z Ustavo, katerih namen je zgolj doseganja dobička ali pa izključno opravljanje pridobitne dejavnosti, in delovanja takšnih društev. Vsebuje pa tudi nekaj določb o upravljanju društva, ki se bodo v glavnem uporabljale le, če društvo v temeljnem aktu ne bo določilo načina delovanja svojih organov. Vsebuje le nekaj obveznih določb o načinu sprejemanja najpomembnejših odločitev, ki naj bi zagotavljale večji vpliv članstva za sprejem odločitev in s tem zagotavljale uveljavljanje enakopravnosti članstva. Ob prenehanju pa lahko društvo preostalo premoženje prenese na katero koli nepridobitno pravno osebo, razen na politično stranko (38. člen), za najhujše kršitve Ustave pa lahko sodišče izreče društvu prepoved delovanja (37. člen).

ZAKLJUČEK

Za uspešno šolanje, razvoj gospodarstva, raziskovalne dejavnosti in izobraževanje strokovnjakov morajo svoj delež prispevati tudi knjižnice oziroma knjižničarji s hitrim posredovanjem ustrezne literature, informacijskih virov in zlasti možnostjo medsebojnih povezav, kar omogoča kakovostno in hitro delo. V deželah, kjer se zavedajo pomena knjižnic, veljajo knjižnice za nacionalno vrednoto in je tudi knjižničarstvo zelo kakovostno. Res pa je, da v knjižničarsko razvitih državah delujejo posamezniki in organizacije, ki posedujejo obsežno strokovno znanje in zato predstavljajo pomembno strokovno avtoriteto. So torej legitimni zastopniki knjižničnega sektorja in kot takšni priznani in upoštevani s strani države in družbenega okolja. Strokovna društva opravljajo strokovno kontrolo na celotnem knjižničnem področju (izobraževanje, zaposlovanje, povezovanje ...). Opravljajo torej tiste funkcije, ki jih v državah, kjer poznajo zakon o knjižničarstvu, opravlja država, in zato zakonodaje res ne potrebujejo. Ker pa ima slovensko knjižničarsko združenje bistveno drugačen status, tudi ni imelo vpliva pri pripravljanju oziroma sprejemanju knjižničarske zakonodaje. Zato je treba postaviti vprašanje, ali ni mogoče že čas za razpravo o reorganizaciji in profesionalizaciji ZBDS ali čas za ustanovitev novega združenja. Slovensko knjižničarstvo potrebuje močno in sodobno knjižničarsko združenje, ki bo lahko uspešno reševalo programske in organizacijske probleme. Pomembna je tudi krepitev profesionalne zavesti slovenskih knjižničarjev. V profesionalnem združenju bo treba okrepiti vpliv na vse tiste organe in institucije, ki odločajo o knjižnicah in knjižničarstvu.

Pravzaprav zakonodaja knjižnico povzdiguje na družbeni statusni lestvici. Uporabnikov knjižnice pa ne zanima zakon, ampak dobre in dosegljive knjižničarske storitve, zakon je le podlaga za delovanje knjižnic. Ne glede na to, ali je zakon dober ali slab, pa je nepogrešljiva jasna razvojna vizija slovenskega knjižničarstva. Pomanjkljivosti zakona so se že pokazale. Zato je škoda, da so se z novo zakonodajo ukvarjali toliko let. Bolje bi bilo, da bi svoje napore usmerili v razvoj same dejavnosti.

Reference

[1] AMBROŽIČ, M. (1995). Seminar o knjižničarski zakonodaji (Budimpešta, 28.–30. september 1995). Priloga *Knjižničarskih novic,* 5 (11), 1–13.

[2] AMBROŽIČ, M., KASTELIC, J. (1999). Kakšna knjižničarska združenja za drugačno prihodnost stroke. *Knjižnica,* 43 (2–3), 267–294.

[3] BORGMAN, Ch. L. (1996). Will the Global Information Infrastructure be the Library of the Future? Central and Eastern Europe as a Case Example. *IFLA Journal,* 22 (2), 121–127.

[4] JAKLIČ, T. (2001). (Le) okvir za dobro delovanje knjižnic: kaj prinaša novi zakon o knjižničarstvu? *Delo* (17. marec 2001)*, 43,* str. 6.

[5] JUŽNIČ, P. (2001). Informacijska pismenost kot pogoj informacijske družbe. Digitalna knjižnica: *Zbornik referatov ZBDS* (str. 27–39). Ljubljana: ZBDS.

[6] JUŽNIČ, P. Status knjižničarjev. Pridobljeno 9. 2. 2002 s spletne strani: http://rcun.uni-lj.si/primoz/status

[7] KLEMENČIČ, L. (2002,). Knjigarji tečejo zadnji krog ali tistega knjižničarskega dne. *Večer* (22. november 2002), str. 12.

[8] LOR, P. (1998). Legislation for national library services in developing countries. *Alexandria,* 10 (2), 93–103.

[9] MELOT, M. (1996). *Libraries and legislation in European Countries*. Pridobljeno 30. 7. 2000 s spletne strani: http://culture.coe.fr/clt/eng/eculiv0.10htm.

[10] NOVLJAN, S. (2001,). Tako rekoč lahko vpliva: knjižnice kljub težavam uspešno opismenjujejo. *Delo 43* (13. junij)*,* str. 2 (Književni listi).

[11] PINTERIČ, I. (1998). Pregled normativne dejavnosti na področju knjižničarstva od leta 1945 do leta 1990. *Knjižnica,* 42 (2–3), 11–19.

[12] PIVEC, F., ŠERCAR, T. (1998). Primerjalni elementi pristopa k zakonodaji o knjižnicah. *Knjižnica,* 42 (2–3), 53–66.

[13] Statut Zveze bibliotekarskih društev Slovenije. (1998). *Knjižničarske novice,* 42 (1), 155–175.

[14] SUŠEC, Z. (1999). *Komunikacija med šolskim knjižničarjem in vodstvom šole s poudarkom na nabavi knjižničnega gradiva.* Diplomsko delo. Ljubljana: Filozofska fakulteta.

[15] SVETLIK, I. (1999). Sodobni izzivi profesionalizmu. *Knjižnica,* 43 (2–3), 7–18.

[16] Zakon o društvih, *Ur. l. RS,* št. 61/2006.

[17] (1982). Zakon o knjižničarstvu, *Ur. l. SRS*, št. 27/82.

[18] (2001). Zakon o knjižničarstvu, *Ur. l. RS,* št. 11/87.

[19] ZEMLJIČ, P. (2001). Velikim občinam soglasje, malim pa mnenje: parlamentarci končno sprejeli nov zakon o knjižničarstvu. *Večer* (30. oktober 2001), str. 12.

[20] ŽAUCER, M. (1994). Principi na katerih temelji novi zakon o knjižnični informacijski dejavnosti. *Knjižnica,* 38 (3–4), 49–53.